

Lisäys edelliseen.

J. A. Lopmeren havaintoa, että kyseessä on alkuaan *ut*-loppuinen nomini, vahvistavat ne harvat pohjalaiset paikannimet, joista vanha nominatiivi vielä on paljastettavissa:

1. Siipojen suulla Kalajoella on joukko saaria, jotka muodostavat Rahjan saariston pohjoisosan. Pohjoisimman ja jyrkkärantaisimman nimeksi merikortteihin on merkitty *Kaino*. Rahjalaiset ääntävät nimen *kainu'*. »Loppuhenkonen» voi lähinnä edustaa loppu-*t*:tä kuten saman murteen sanoissa *ohu'*, *olu'*, *lyhy'*, *kevä'*; samaan viittaavat muutkin sijat: lähellä *Kainutta*, *Kainuusa*, vrt. *kevättä*, *keväällä*.

2. Vetelin kirkonkylässä on *Kainu* -niminen taloryhmä. Sen nominatiivissa on vaikea kuulla loppuhenkosta, mutta muissa sijoissa sen asemessa on odotuksen mukainen *h*: *Kainhusa*, *Kainhushen*, vrt. *kevä'*, *kevhäshen asti*.

3. Ristijärvellä lähellä Hiisijoen suuta on talot *Iso-* ja *Pikku-Kainuu*. Kansa ääntää nimen *kainuo*, mikä edellyttää vanhaa *kainut* -muotoa kuten esim. sikäläisessä sanassa *palkut : palkkuon*.

4. Ol:n Pyhäjärvellä olen kuullut sanottavan: *puhuvat kainutta*, so. puhuvat Pohjanmaan rantamurretta, jonka tärkeimpänä ominaisuutena kansa pitää lyhytsistä inessiiviä (*misä, täsä*).

Kaikki tämä viittaa aikaisempaan taivutukseen *kainut : kainuun*. *Kainus* -muodosta en ole tavannut merkkiäkään.

KUSTAA VILKUNA